Doğan Kardeş

Sayı
329

KUŞLARI SEVELİM!

Krş.
15

— XIV —

Yeni gelenlerin reisi cevap verdi : «Domuz yok!» Dama'nın bir bakışıyla Mâsa, gidip Wabul kâsesini getirdi ve domuz avcılarının reisi olan Kahra'ya uzattı. O, hiç beklemeden, uzun uzun içti. Tekrar Mâsa'ya verince, o da birer birer bütün yeni gelenleri dolaştı.

Kimi, çamların kara islerine bulanmış, kiminin ayağında yırtık bir pantalon, kiminin arkasında renk renk ipliklerden dokunmuş eteklikler vardı. İşlenmiş kahve rengi derili sekiz avcıdan üçünün elinde silah, diğerleri zıpkın taşıyorlardı. Birinin elinde yayla ok vardı. Kıtlıktan çıkmış gibi içtiler. Sonra, Dama'nın bir işaretiyle hepsi oturdular. Mâsa, bir tehlike seziyordu. Başka bir köyden geldikleri için bu domuz avcılarını iyice tanımıyordu. Onların kurak mevsim avlarına iştirak

etmek için davet edildiklerini işitmişti. Çünkü, onlar yaban domuzu avından en iyi anlıyanlardı. Dama, sualini tekrar etti: «Hiç yaban domuzu görmediniz mi?»

— Hayır.

— Warunta'daki domuz ormanına gittiniz mi?

— Evet.

— Sihirbaz doktor Sukya'ya hayvanları mağaradan çıkartması için para verdiniz mi?

— Evet, evet, verdik.»

Kahra anlattı :

— Parayı vermeğe ben kendim gittim. Warunta nehrinden sandalla geçtim. Parayı götürdüm. Domuzların sahibiyle görüşerek domuzların serbest kalmalarını temin etmesini rica ettim. O ihtiyar Sukya'ya para verdik. Sonra dolaştık dolaştık. Hiç domuz görmedik.» Avcılardan biri lâfa karıştı :

— Sihirbaz doktor, paralarımızı aldı. Fakat, Sihir yapmadı.»

Başka biri ayağa kalktı ve bağırdı :

— Ödettiririz!»

Arka arkaya bütün avcılar ayaklandılar ve seslerine hâkim olmıya çalışarak, hepsi Sukya'yı şarlatanlık ve hilekârlıkla itham ettiler.

Nihayet Kahra, ayağa kalktı ve anlattı : «Miskitolu'lar! Bu çok ciddi bir meseledir. Adet olduğu üzere, domuzların serbest kalması için biz, bu sihirbaza para verdik.»

«Biz, aldatıldık. Sukya'nın ölmesi lâzım!»

Birisi, daha tasdik etti : «Evet, o ölmelidir!»

Dama ile kendi köylüleri bakıştılar. Bu fena bir haberdi. İhtiyar Dama başını salladı. Demek Sukya, sihirini kullanmamıştı. Vaziyet çok nazikti. Dama, başını salladı.

— Fena, çok fena! Haydi oturalım da konuşalım.»

Hep beraber oturup konuşmaya başladılar. İlk önce Mâsa, sadece domuz avcılarından korkmuş biraz da merak etmişti. Fakat ayağa kalkıp ta Sukya hakkında fena sözler söyliyerek onu öldürmeğe karar verdiklerini işitince, güçlükle yutkundu ve bağırmamak için elini ağzına götürdü. Sukya, onun büyük babasıydı. Annesinin babası. Aynı zamanda da çok kuvvetli bir sihirbazdı. Yağmuru o yağdırır, domuzları o buldururdu. Düşmanını arkasından koşmadan öldürür ve kimseden korkmazdı. İhtiyar Sukya, bu domuz avcılarından da korkmazdı ama, pek aksi adamlardı bunlar.

Ateşin etrafından dönüp Kusu'nun arkasına gitti. Mâsa, onun yarı beline kadar geliyordu. Kusu'nun kolunu çekti. Kusu döndü : «Ne istiyorsun?» Mâsa, ağaçlıklara doğru yürüdü ve Kusu'ya kendisine takip etmesini işaret etti. Kusu, bir aksi suratlı erkeklere, bir de Mâsa'ya baktı. Yavaşça döndü ve Mâsayı takip etti. Onların konuştuklarını kimsenin işitemiyeceği bir yere geldikleri vakit,

Mâsa sordu :

— Kusu, Sukya'yı öldürecekler mi?»

— Bilmem belki...

— Ama öldüremezler ki. Sukya çok kuvvetlidir.

— Evet ama, bu domuz avcılarının da çok kuvvetli sihirbazları var. Eğer sözlerinde dururlarsa, Sukya'nın başı derde girecek.

— Öyleyse, gidip ona haber vermeliyim.

Kusu, hiç sesini çıkarmadı. Mâsa, devam etti :

— Bu akşam gideceğim.»

Sonra dönüp karanlık ormana baktı ve orada karşılaşacağı tehlikeleri, fena kalpli cüceleri düşündü. Korkudan kımıldanmadan durdu. Kusu, konuştu :

— Bu akşam olmaz Mâsa, yarın sabah gidersin. Yarın sabah, kimse kalkmadan, domuz avcılarının geldikleri yoldan gider, onların ayak izlerini takip edersin. Sonra çam ormanının sonuna gelince, dön, nehrin kenarına git; orada sandal bulacaksın. Kürekler otların arasında saklı.

— Peki Kusu.

— Sonra çabuk kürek çekersen gece olmadan Sukya'nın evine varmış olursun. Artık ben öbürlerin yanına döneyim.

WARUNTA NEHRİ

Etraf hâlâ karanlıktı. Yeşil ormanın içinden geçen nehir, gecenin esrarına bürünmüştü.

SAAT NASIL KULLANILIR?

İzmitten Müzeyyen Alkılıç kardeş soruyor :

«Doğan Kardeş, babam bana yılbaşında güzel bir kol saati hediye etti. Fakat saatin nasıl kullanılacağını bilmiyorum. Saatimin çabuk bozulmaması için neler yapmam gerektiğini bildirirsen memnun olurum.»

Saat; bütün makineler içinde en zayıf, en narin olanıdır. Ancak 300 milyon cep saatinin gücü, bir beygir gücüne eşittir.

Saat kullananlar şunları unutmamalıdırlar :

1 — Saat, yirmi dört saatte bir defa, hep ayni vakitte kurulmalı;

2 — Saatiniz cep saatiyse, gece bunu masanın üstüne koymayın. Cepteki gibi, dikey bir durumda olmasını sağlayın;

3 — Saat taşıdığınız cebi sık sık içini dışarı çevirerek temizleyin;

4 — Cep saatlerini hiç olmazsa iki yılda bir defa; daha çabuk kirlenen kol saatlerini de, her sene saatçiye vererek temizletin;

5 — Saatinizi rutubetten koruyun.

★

GECE UYURKEN KAÇ KERE SAĞA SOLA DÖNERİZ ?

İstanbul'dan Nihat Dizen kardeş soruyor :

«Doğan Kardeş, merak ettim. Gece uyurken acaba kaç kere sağa, sola döneriz. Bunu babama sorduğum zaman (Ben ne bileyim, Doğan Kardeşe sor. O sana cevap verir.) dedi. İşte ben de sana soruyorum, cevap ver bakalım.»

İlahi Nihat kardeş bu soru da nerden aklına geldi. Mektubun bana eski bir hikâyeyi hatırlattı. Bak anlatayım da dinle :

Vaktiyle uzun sakallı bir papaz varmış. Bir gün bir adam bir papaza «Papaz efendi, siz yatarken sakalınızı yorganın altına mı sokarsınız, yoksa üstünde mı bırakırsınız?» diye sormuş. Papaz «Vallahi hiç farkında değilim» diye cevap vermiş. Ama içine de bir kurt düşmüş. Acaba uyurken sakalımı yorganın içine mi sokuyorum, yoksa dışarda mı bırakıyorum diye... Papaz gece olup ta yatağına girince evvelâ sakalını yorganın içine sokmuş bir türlü rahat edememiş, dışarı çıkarmış yine rahat edememiş. Zavallı papaz bütün gece, sakalını bir içeri bir dışarı sokup çıkarmış. Tabiî zihni buna takıldığı için sabaha kadar uyuyamamış.

Biz insanlar bazı şeyleri şuursuz olarak, yaptığımızın farkında olmadan yaparız. Gece uyurken kaç defa sağa sola döndüğümüzü saymağa kalkarsak papaz efendi gibi sabaha kadar gözümüze uyku girmez. Ama buna rağmen böyle şeylere pek meraklı olan Amerikalılar bir insanın uyurken kaç defa döndüğünü hesap etmişler. Bunu anlamak için kadın ve erkek 150 kişinin yataklarına, yerdepremlerini kaydeden sismoğraf konmuş. Bu âletler yardımiyle şunlar anlaşılmış : 8 saat uyuyan bir adam, ortalama olarak, 40 defa dönerek durum değiştirir ve ekseriyetle, bir çeyrek saatten fazla aynı durumda yatmaz.

B A Y R A K

Bulutlardan aldın sen
Güzel Ay'la Yıldız'ı
Kırmızı rengini de
Bizim al kanımızdan
Bazı geceler gördüm
Ay'la Yıldız yan yana
Senin gibi dururlar
Seni herkes çok sever
Ey güzel al bayrak

Gültekin ORHON

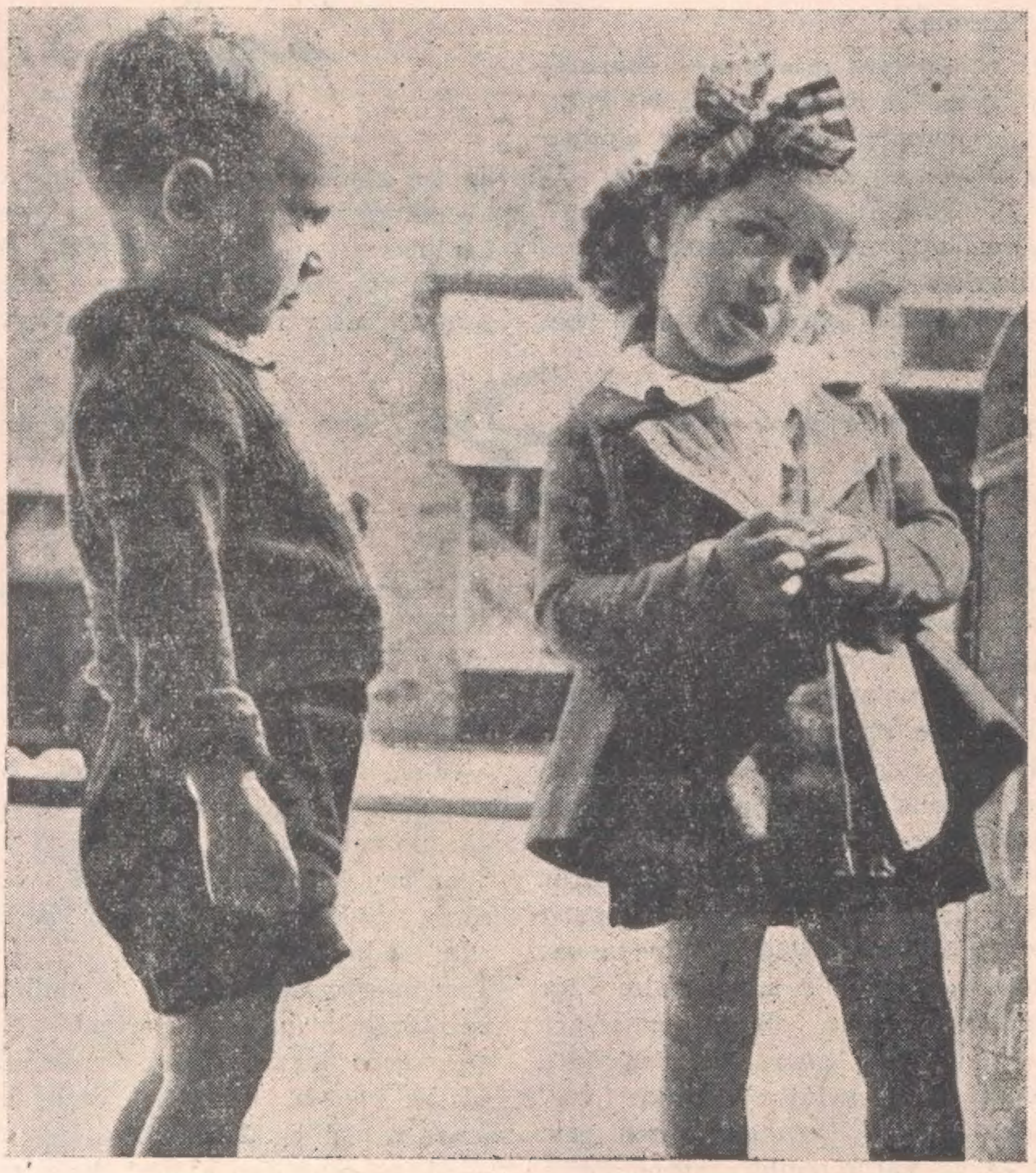

BU KARDEŞLER niçin böyle birbirlerine düşman gibi bakıyorlar? Niçin olacak, beraber güzel güzel oyun oynarlarken hiç yoktan aralarında kavga çıkmış, birbirlerine darılmışlar.. Neden kavga etmişler? diyeceksiniz. Hiç. Birinin oyun bozanlığı ve mızıkçılığı yüzünden.. Halbuki ikisi de haklarına razı olsalar güzel güzel eğlenip gidecekler. Oyun, kavga etmek için değil, eğlenmek ve hoş vakit geçirmek için oynanır.

Biz Doğan Kardeş okuyucuları oyun oynarken mızıkçılık, oyun bozanlık etmeyiz. Hakkımıza razı olur, tatlı tatlı oynarız.

MASAL:

SEKİZ BAŞLI YILAN

DENİZLERİN küçük ilâhlarından Susano, Güneş Perisi Ama ile kavga ettiği için Büyük Tanrı tarafından cezalandırılmış. Suçunu affettirinceye kadar insan kılığında yeryüzünde yaşamak cezası almış.

Susano; her insan gibi, açlık, soğuk, hiddet, kıskançlık, hastalık, vicdan azabı, yorgunluk, gözyaşı ve yalnızlığın ne demek olduğunu öğrenmiş. Bedbahtlığı bütün acılığiyle tadtıktan sonra kalbi yavaş yavaş yumuşamış. Kendisinden bedbaht olanlara acımağı öğrenmiş.

Bir sabah çam ormanının kenarından geçerken Susano, ufak bir kulübenin önünde yere çömelip ağlıyan bir oduncuyla karısını görmüş.

— Bir derdiniz mi var diye sormuş.

Kadın, ağlıyarak, başlarına geleni anlatmış:

— Birbirinden güzel sekiz kızım vardı. Bu günlerde ormanımıza belâ kesilen koca bir yılan arka arkaya yedi kızımızı çekip götürdü. Şimdi son kalan yavrumuzu da istiyor. Kulübemizde sakladık ama, gelip isteyince biz vermesek, komşular sakladığımız yeri gösterecekler. Çünkü kızımızı almayınca köydeki kızları teker teker götürecek diye korkuyorlar.

Susano, yılanı tarif etmelerini istemiş. Oduncunun kızlarını çalan yılanın upuzun gövdesi, kalın kabukla kaplı sekiz boynu, sekiz de başı varmış. Güneş batarken kulübenin arkasındaki göle su içmeğe gelirmiş. Oduncuların kızlarını da göl kenarında görmüş.

Susano,

— Üzülmeyin, demiş. Sizi bu canavardan kurtarmağa çalışırım. Biranız var mı?

Oduncu, ufak bir fıçı birası olduğunu söylemiş.

— Pekâlâ. Bunu sekiz kabın içine dökün. Bana da bir kucak çalı ve çokca kazık getirin.

Susana istediği şeylerin yılanın su iştiği yere götürülmesini söylemiş. Orada yüksekçe bir set yapmış. Setin arkasına bira dolu sekiz bakracı koymuş ve yılanın başının uzanacağı kadar sekiz delik bırakmış. Sonra çalılığa girip beklemeğe koyulmuş.

Oduncular Susano'ya yardım etmişler ama, bu işten bir hayır çıkacağını ummuyorlarmış. Yalnız, gizlice onu seyreden oduncunun sekizinci kızı, Susano'nun herkes gibi bir adam olmadığını anlamış, bütün ümidini ona bağlamış.

Nihayet orman tarafından müthiş

★★★★★★★★★

★★★★★★★★★

KIRLANGIÇ ANNE

Küçük istasyonun arka tarafında çoktan beri bir vagon duruyordu. Kırlangıcın biri, bu boş vagonun bir köşesine yuvasını kurmuş, yumurtlamış ve üç tane de yavru çıkarmıştı. Bütün gün vagonun etrafında cıvıldar, yavrularına sinek, böcek gibi yiyecekler taşırdı. Geceleri de yavrularını kanatlarının altında saklardı. Ama birgün, kocaman bir lokamatif keskin düdüğünü öttüre öttüre bu vagona yanaştı. Bir adam kalın bir zincirle vagonu diğer vagonlara bağladı. Biraz sonra tren düdüğünü çalarak rayların üzerinde koşmağa başladı. Kırlangıç, yüreği çarpa çarpa bütün bunları seyrediyordu. İçinde yavrularının bulunduğu vagonun trenle birlikte gittiğini görünce yıldırım hiziyle vagona doğru uçtu. Tren koşuyor, kırlangıç uçuyordu. Böylece birsürü yol aldılar. Tren memurlarının biri bunun farkına vardı ve kuşu göstererek :

— Şu kırlangıca bak, tâ istasyondan beridir şu son vagonun üstünde uçuyor. Şimdiye kadar hiç böyle şey görmemiştim doğrusu, dedi.

Arkadaşı :

— Ben de görmedim, diyerek başını salladı. Gidip bakalım o vagonda ne var?

Tren hep o hızla gidiyordu. İki saat sonra düdüğünü öttürerek başka bir istasyonda durdu.

Tren memurları şeftreni de yanlarına alarak kırlangıçın üzerinde uçtuğu vagona doğru gittiler. Orada ufacık bir yuvada dört tane yavru bulunca şaşırdılar. Memur :

— Anne sevgisine bakın! diye mırıldandı. Sonra yanındaki memurlara dönerek; «Bu vagonu bir kıyıya çekin. Yavrular büyüyünceye kadar burada kalsın!» dedi.

Tren yine raylar üzerinde takırdamağa, zavallı anne de evlâtları ile cıvıldaşmağa başladı.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

bir gürültü, kırılan dalların çatırdıları duyulmuş. Oduncunun karısı kızını kollarından sürükleyerek kulübenin ocağına sokmuş.

Canavar, Susano'nun düşündüğünden kat kat korkunçmuş!

Yerden sürünerek sekiz burnuyla havayı kokluyormuş. Biranın kokusuna doğru sokulmuş. Başlarını deliklere sokarak birayı içmeğe başlamış. Bakraçlar boşalınca yılan çekilmek istemiş. Fakat boyunları o kadar şişmiş ki, bir türlü kurtulamamış. Öteyandan, bira canavarı sersemletmiş. Uğraşmış, didinmiş kafalarını dışarıya çekememiş, paçavra gibi yere serilmiş.

O zaman Susano çalılıktan çıkmış. Oduncunun baltasını alarak yılanın sekiz başını bir bir kesmiş. Yalnız sekizinci başını epey güçlükle koparabilmiş. Canavarın son kellesini yere fırlattıktan sonra, baltayı tutan şeyi görmek istemiş. Bir de bakmışki, boynun kesik yerinde bir şey parıldıyor... Birdenbire kalbi sevinçle dolmuş. Bu, kabzası kıymetli taşlarla süslü bir kılıçmış. Bu kılıç, Susano'nun affedildiğine işaretmiş.

Susano oduncunun sekizinci kızıyla evlenmiş. Mert, asil hareketleriyle kendini millete öyle sevdirmiş ki, çok geçmeden Japonya imparatoru olmuş. Sihirli kılıç Mikadoların hazinesinde kutsal bir yadigâr olarak saklanmaktaymış.

E. ENGİN

★ ★

BALIKLAR

Denizlerde, nehirlerde ve göllerde her cins ve boydan milyonlarca balık vardır. Bazı balıklar vardır ki denizin en diplerinde yaşadıkları için onları insanlar da tanımazlar. Uluslar arası Balıkçılık Kurumunun istatistiklerine göre 40.000 balık çeşidi vardır. En büyüğü 20 - 100 ton ağırlığında balına balığıdır. En küçük balık ise Filipin sularında yaşayan (Goby) adındaki balıktır. Hemen hemen mikroskopla görülebilir 0,25 gram ağırlığındadır.

Bununla beraber her cins balık, ne kadar olsa, gelişmekten de geri kalmaz. Meselâ 1930 yılında bir balıkcı Amerika sularında 15 kiloluk bir alabalık yakalamıştır. 1930 yılı her halde müstesna bir yıl olacak ki aynı tarihte bir başka balıkcı da 20 kilo ağırlığında bir sazan balığı tutmağa muvaffak olmuştur.

V. Şerefli

KORSAN GEMİSİNİN SIRRI

— 26 —

Onlar lâfa dalmışken Tintin gizlendiği yerden çıkıp kaçmağa davrandı. Yüzü kapıya doğru duran antikacılardan biri Tintini gördü. Öbürü hemen silâha sarıldı.

Merdiveni dörder dörder atlıyarak inen Tintin saklanacak yer bulamadı. Ama haydutlara bir oyun oynayacaktı.

Nihayet gizlenecek yer buldu. Şövalye heykelin elinden kaptığı mızrağı merdiven basamaklarından birinin altına uzattı.

Gözü kızan antikacı kardeşler bu defa Tintini kaçırmamağa karar verdiler.

Fakat o kızgınlıkla uzatılan mızrağı görmedikleri için en önde koşan, ayağı takılarak yere kapaklandı. Kardeşiyle, arkalarından yetişen uşakları da onun üstüne düştüler.

Sersemlikleri geçene kadar Tintin dışarıya fırlamıştı. Düşmanlarının peşini bırakmıyacağını bildiği için bahçeden olanca hıziyle koşuyordu.

Haydutlar kendileri başa çıkamıyacaklarını anlayınca korkunç köpeklerini Tintinin üstüne saldırtdılar.

Kızgın hayvanın korkunç havlamaları gittikçe yaklaşıyordu. Tintin ise boyuna koşuyordu.

Köpek, tam Tintine saldıracağı sırada kayışının ucu bir dala takıldı, kaldı.

Koşarken önünden çok arkasına bakan Tintin, görmeden koca bir ağaca tosladı.

— Devam edecek —

DENİZ ALTI GİZLİ

Doğan Kardeş Romanı : 14

Çeviren : Orhan AZİZOĞLU

Gürültüye herkes uyanmıştı. İyice acıkmış olduklarından teker teker masaya koşuştular.

Yves «Oh ne güzel kokuyor. Ellerine sağlık Marius.» diyordu.

Herkes yerleştikten sonra Moriset Jakob'un aralarında olmadığını farketti. «Jakob nerede?» diye sordu.

Marius «Dışarı çıktı» diye cevap verdi. «Sabahın dördü vardı belki, dışarı çıktığını gördüm. Şehirdeki vaziyeti öğrenmeğe gittiğini söyledi.»

Bay Mornant «Niye bana danışmadan gitti.» dedi. «Ya birisi görüp Galiker'e haber verirse!»

Daha sözünü tamamlamadan Jakob kapıdan göründü. «Bu hususta merak etmeyin efendim.» dedi. «Bu siste kim kimi tanır ki...» Sonra gördüklerini anlattı.

«Morgata kadar gidip Galiker'in evine baktım. Morgatta beni tanıyan çoktur ama tanıdık kimseye rastlamadım. Yabancı bir tayfa ile konuştum. Şu ilânları da duvarlara yapıştırmışlardı.»

«İlânlar mı? Ne ilânları?»

«Basbayağı ilânlar. Yarın Ye şehrini bulmak için ölüme sürüklenen kahramanların hatırası anılacak, tören yapılacakmış. Galiker de konuşacakmış toplantıda.»

«Ne diyorsun. Galikerde mi konuşacakmış? Fakat konuşamıyacak. Ona öyle bir oyun oynıyacağım, öyle bir sürpriz yapacağım ki...»

Jakob : «Ben de öyle düşündüm.» diye söze karıştı. «Tam konuşacağı sırada yanına varıp merhaba dedik mi; okadar milletin önünde rezil ederiz. Toplantı öğleden evvel onbirde oluyormuş.»

Ötekiler bu plânı pek beğenmişti.

Bernadet «Bay Mornant!» dedi. «Nalliers ile Treskovon'u bana bırakın. Ben onları herkesten daha iyi idare etmeyi bilirim... Ah o herifi bir elime geçirsem!»

Bay Mornant «Eksik olmayın dostlarım.» dedi. «Bu sözleriniz beni bilmezsiniz ne kadar sevindiriyor. Hepiniz mert, güvenilir insanlar olduklarınızı isbat ettiniz. Fakat onları biz değil, devletin kanunları cezalandıracak.»

Bu sırada Jakob birden sola doğru dönerken çeketinin önü açıldı; boynunda asılı bir madalyon ortaya çıktı. Bay Mornant «Bu da ne?» diye sordu.

«Afedersiniz gömleğim biraz eskidi de, yırtılıyor.»

«Sana gömleğinin eskisini sormuyorum. O boynunda sallanan ne?»

Jakob boynunda sallanan madalyonu çıkararak gösterdi. Bu eski Mısırlılardan kalma Sfenk heykellerini andıran bir şekildi. Bay Mornant «Bunu nerde buldun oğlum?» dedi.

«Bilmiyorum. Ne zaman boynuma takılmış bilmiyorum. Kalek bunu iyi muhafaza edip kimseye vermememi tenbih etmişti. Beni kurtardığı zaman bu boynumda takılıymış. Belki annemden yahut babamdan kalma bir hatıradır.»

«Jakob yavrum bu madalyonu sana ben vermiştim. Ben senin babanın en yakın arkadaşıyım. Annen ve babanla beraber Mısıra gitmiştik. Bu madalyonu oradan alıp senin boynuna asmıştım. Ozaman sen ufacıktın. Annenin adı Helen, babanın adı Rivar idi. Senin asıl adın Peter Rivar'dı. Annen ile baban o vapurun batışında baybolmuştu. Seni de öldü sanıyordum.....»

★

Güneş doğalı saatler olmuştu. Törenin yapılacağı yer yavaş yavaş dolmağa başlamıştı. Saat onbire doğru mühim davetliler, büyük adamlar da geldi. Donanma mensupları, amiral, bir sürü ilim adamı da yerlerini almıştı. Bay Galiker ile Treskovon en sonra geldi. Önce amiral bir iki cümle ile kısa bir konuşma yaptı. Bay Mornantın yaptığı büyük işlerden bahisle onun ölümünden duyduğu teessürü belirtti.

Sonra Galiker mikrofona yaklaştı, ilim uğruna can veren Mornant ile onunla beraber kaybolanların hatırasına bir anıt dikileceğini haber verdi. «Evet vatandaşlarım,» diyordu. «Onların hatırasını bir anıt ile ebedileştireceğiz. İlim arkadaşım Bay Mornant Ye şehri uğruna şehid oldu. Yarım bıraktığı bu işi ben devam ettireceğim. Onun izinden yürüyerek Ye şehrini bulacağım.»

Sustu. Halk bağırarak, alkışlıyordu. Galiker bu gürültünün dinmesini bekledi. Herkes elini sallıyor, gürültü gittikçe artıyordu.

Sahildeki halk «Geliyorlar! Yaşasın, geliyorlar!» diye haykırıyordu.

Amiral ve öteki büyük adamlar yerlerinden kalkıp sahile koştular. Bembeyaz kesilmiş yüziyle Galiker de yanlarındaydı.

Denizin berrak suları altında garip şekiller belirmişti. Biraz sonra başlıkları güneşin altında pırıl pırıl yanan dalgıç tulumları giymiş on kişi gözüktü. Arkalarından denizaltı arabası geliyordu. Yavaş yavaş sahile yaklaşarak Galiker ve öteki davetlilerin bulunduğu yere ulaştılar. En önde iki yanında iki çocuk olduğu halde yaşlı biri yürüyordu. Çocuklardan birinin elinde altın bir taç, ötekinde pırıl pırıl parlayan mücevherler vardı. Sahile iyice yaklaşınca Bay Mornant başındaki başlığı çıkardı. Ötekiler de teker teker onu taklid ettiler. Bay Mornant sahilde bekleşenlere hitabederek «Hepinizi burada görmekle bahtiyarım.» dedi. «Bay Galiker ile Sayın Amirale hakkımda besledikleri iyi niyetlerden dolayı ayrıca teşekkür ederim. Kendilerini suyun altında telefonumuz vasıtasiyle işittim. Şimdi sayın Amiralden rica ediyorum, Kıral Gradlona ait olan bu tacı ve mücevherleri hükûmete göndermem için tavassutta bulunsunlar. Bunları hep Ye şehrinden getirdik.»

Birden Jakob'un «Kaçıyorlar!» diye bağıran sesi duyuldu. «Marius, Bernadet koşun kaçırmıyalım şunları!»

Galiker ile Treskovon fırsattan istifade ederek kaçmağa teşebbüs etmişlerdi. Fakat onları bir an gözden kaybetmemeğe çalışan Jakob bu niyetlerini çabuk farketti. Bernadet ile Marius de onun sesini duyar duymaz hemen peşlerinden atılmıştı. Aradan beş dakika geçmemişti ki iki suikastçı Amiralin önüne çıkarıldı. Bay Mornant seyahatinin başından beri olup bitenleri anlattı. Galiker ve suç ortağının bu keşif hareketlerini nasıl baltalayarak, kendini ve arkadaşlarını ölüme sürüklediklerini söyledi. Amiral iki kötü ruhlu adamı tevkif edip hapishaneye göndertti.

Bay Mornant ve arkadaşlarının bir sabah sudan çıkarak Galiker ve suç ortağını yakaladıkları Eylül sabahından beri altı hafta geçmişti. Bu müddet içinde Bay Mornant birkaç defa daha Ye şehrine gitmiş orada bulduğu işe yarar herşeyi dışarı taşımıştı. Bu arada Jakob'un hakiki

HAYVANLAR TOPLU YAŞAMAYI SEVERLER

ARILAR, karıncalar, kunduzlar, daima birarada, toplu olarak yaşamayı severler. Bazı hayvanlar da, bazen toplu, bazen de yalnız yaşarlar. Meselâ siz, olura, bir vahşi hayvan avına çıksanız, mutlaka yanınıza bir kaç arkadaş alırsınız. Ne olur, ne olmaz, değil mi? İşte, bir çok hayvanlar da böyle birbirlerine yardım etmek ve tehlikeleri önlemek için sürü halinde yaşarlar. Meselâ, Yaban Öküzleri, kurtlara ve vahşi hayvanlara karşı korunmak için daima grup grup dolaşırlar.

Bazı hayvanlar da bir yerden biryere göç ederken toplanırlar. Meselâ ilk baharda memleketimize gelen leyleklerin sürü sürü nasıl gökleri kapladığını hep biliriz. Bunlar, böyle sürü sürü gelirler ama, bir kere nereye yerleşeceklerini kararlaştırdık. tan sonra, çift çift ayrılırlar ve her çift bir damın üstünde yuvasını kurar. Böylece bütün bir yazı tek tek aileler halinde geçirdikten sonra, yine son baharda, sıcak memleketlere göçmek için grup grup birleşip yola çıkarlar. Balıklar da tıpkı böyle yaparlar. Karadenizden Akdenize, Akdenizden Karadenize geçen bütün balıklar daima sürü halinde toplu olarak göçerler. Kuzey memleketlerinde yaşıyan kocaman kocaman boynuzlu Ren geyikleri de yiyecek aramak için sürüler halinde göç ederler.

İlk baharda kuşlar, en renkli, en parlak, tüylerinden elbiselerini giyerek kendilerine bir eş aramıya çıkarlar. O zaman, onları da toplu bir halde görürsünüz. Bir az sonra her kuş, kendi eşini bulunca, rahat bir yuva yapmak için, her çift kendi köşesine çekilir. Ve derhal çalışmıya

başlarlar. Yuva yapmak kolay mı? Küçük küçük samanlar, otlar, iplik parçaları, çamur birer birer aranacak, bulunacak, taşınacak ve hem rahat, hem de sağlam bir yuva kurulacak! Hem de, pek kısa bir zaman içinde olup bitecek. Dişi kuş, yumurtladıktan sonra, içindeki yavru kuş büyüsün diye günlerce yumurtasının üstünde oturur. Baba kuş ta eşi rahat etsin diye çok çalışır. Yemek için böcek, solucan, tohum arıya arıya bir hal olur.

Büyük vahşi ve yırtıcı hayvanlar, ömürlerinin çoğunu yalnız yaşamakla geçirirler. Meselâ arslanlar, kaplanlar, panterler, aile kurmak istedikleri zaman, bir araya gelirler. Çünkü onlar kendilerini yalnız başına da düşmanlarına karşı koruyabilecek kadar kuvvetlidirler.

Bunların da yavruları dünyaya gelince, onlara en çok anneleri bakar. Siz şimdi, baba hayvanlara belki tenbel yaftasını derhal yapıştıracaksınız. Fakat hakikatte yavrulara bakmak o kadar güç bir iş değildir. Onlar çabucak büyürler, pek kısa bir zamanda, kendi kendilerine bakabilecek bir hale gelirler, ve annelerini de terkederek, yalnız başlarına hayata atılırlar.

Bir çok hayvanlar da yiyecek bulmak için bir arada yaşarlar. Meselâ kurtlar, sürüler halinde avlanırlar. Kendilerinden çok daha büyük hayvanlara hep birden hücum edip onları daha kolaylıkla yenebilirler. Pelikanlar, balık avlamak için, Sığırcıklar, çekirgeleri yok etmek için, daima birleşik çalışırlar.

Düşünün bakalım, bu çeşit çeşit huylu hayvanlardan siz hangilerini tanıyorsunuz? Meselâ, turnalar, bıldırcınlar, çekirgeler, tilkiler, çakallar, filler nasıl yaşarlar?

---

adını da incelemeği ihmal etmemiş, yeni deliller elde etmişti. Bu vesikalardan öğrendiğine göre Jack Rivar ile karısı Helen yanlarında küçük oğulları olduğu halde Mısırdan hareket eden Travancore adlı bir gemiye binmişlerdi. Yolda çıkan bir fırtına neticesi gemi batmış ve karı koca boğulmuşlardı. Kalek'ın bulduğu tahta parçasından TRAVA harfleri bulunduğuna göre Jakob'un Travancore adlı bu gemi yolcularından ve arkadaşının çocuğu olduğu isbat edilmiş oluyordu. Bay Mornant bir gün Jakob'u yanına çekerek onunla uzun uzun konuştu. «Annen ile baban benim en yakın arkadaşlarımdı, dedi. Seni yalnız başına bırakmama razı olmazlardı. Büyüyünce ne olmak istiyorsun?»

«Denizci olmak isterim Bay Mornant.»

«Bana bundan sonra Bay Mornant deme. Sen de büyükbaba diye çağır.»

«Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.»

İhtiyar bilgin Jakob'un sözünü kesti. «Bana değil Moriset'e teşekkür et.» dedi. «Seni yata almama o sebep oldu.»

Jakob yanında duran Moriset'e döndü. Elini uzatıp genç kızın elini tuttu. Güzel sonbahar akşamının sessizliğinde kızaran gökyüzünü seyrederek bir müddet böyle elele durdular. Kıpkırmızı akşam güneşi Jakob'un sarı saçlarının üzerinde parlıyor, sanki çocuğun başına bir taç konmuş gibi görünüyordu.

B İ T T İ

PAZARLIK

Bir adam bir meydanda teleskopunu kurmuş, bağırıyordu :

— Bayanlar, baylar, çocuklar, dünyanın en büyük yıldızı Jüpiteri on kuruşa görebilirsiniz!»

Oradan geçen küçük Orhan, teleskopçunun önünde durarak, şöyle bir pazarlığa girişti :

— On kuruş verdikten sonra, bana tanesi bir kuruşluk on tane yıldız göster daha iyi!

— Eyvah gördün mü başıma gelenleri. Saç çıkarma ilacını içmişim.

GÜZEL BİR BULUŞ

KIŞIN okulda bütün gayretiyle çalışan Ali İhsanın yazın en sevdiği şey, amcasının çiftliğinde hayvan otlatmaktı. Koyunları toplayıp, yanına çoban köpeği Barut'u alarak otlağa çıkarlardı. Ama Ali İhsan orada da elinden kitabı bırakmazdı. Yalnız o sıralar, okudukları ders kitabı değil, çocuk dergileri, çocuk hikâyeleri ve romanlarıydı. Okurken öylesine dalardı ki, her kitabın kahramanı kendisiymiş gibi olurdu. Kitabı bitirdikten sonra her zaman iç çekerek,

— Aah... ben de bir şey yapmalıyım!.. derdi.

Fakat küçücük bir kasabanın tenha çiftliğinde ne gibi bir macera olabilirdi? Ali İhsan nasıl bir kahramanlık yapabilirdi?

Bir gün, koyunlarını şose kenarındaki çimenliğe bırakan Ali İhsan kitap okuyamıyacak kadar heyecanlı görünüyordu. Başka arkadaş olmadığı için Barutla konuşuyordu. Küçük efendisinin bu haline alışmış olan köpek anlıyormuş gibi, kâh kulağını, kâh kuyruğunu oynatıyor, sıcaktan bir gözünü yumup öbürünü açıyordu.

— Köy odasındaki muhtar Veli ağaya telefonla kasabadan haber verirken duydum Barut. Haydutlar, bankayı soyduktan sonra Kadilak markalı siyah bir otomobille kaçmışlar.. Bütün yolları motosikletli polisler tutmuş. Haydutların peşindeymişler. Ah, bir polis olsaydım...

Ali İhsan sustu. Polis olsa, soyguncuları hemen tutabilecek miydi bakalım? Bunu başarabilmek için hem çok zeki, hem de becerikli, tecrübeli olmak lâzımdı. Ali İhsan sustu, tozlu şoseye dalgın dalgın bakıyordu. Arada bir köylü arabaları, kasabadan gelen bisikletli çocuklar geçiyordu. Birdenbire, kulağına pek yabancı gelen bir korna sesi duydu. Hayalinde soyguncuların Kadilak arabasiyle uğraşan Ali İhsan yerinden fırladı. Az ötede, yolun kenarında durup korna çalan büyük bir otomobil gördü. Ali İhsan heyecanla birkaç adım ilerleyerek baktı. Fakat otomobilin siyah değil, kül rengi olduğunu farkedince ilgisi azaldı.

Arızası olan otomobilden birkaç kişi çıktı. Aralarında sinirli sinirli konuşuyorlardı. Spor elbise ve kasket giymiş biri Ali İhsanı gördü. Islıkla, el işaretleri yaparak çağırdı.

— Bize biraz su bulamaz mısın küçük? Motörümüz fazla kızdı da...

— Şu yamacın altında bir dere var; göstereyim size.

Adam, bagajdan boş bir benzin tenekesi aldı, dereye birlikte yürüdüler. Döndükleri zaman yolculardan ikisi otomobile binmişti. Ali İhsan otomobilin arka kısmının üstüste konulmuş düz, yassı çantalarla dolu olduğunu gördü. Şoförün suyu motöre boşaltmasına yardım ederken kolu, otomobilin kapağına sürüldü. Makinanın gri renkli görünmesinin sebebi üstünü kaplayan toz tabakasıydı. Otomobil aslında pırıl pırıl siyahtı. Ali İhsan, elinde olmadan, arkaya, makinenin arkasına baktı : Kadilâk...

Çocuğun heyecandan dizleri titremeğe başladı. Bir gece önce vilâyet bankasını soyan haydutların bunlar olduğuna emindi. Fakat elinden ne gelirdi... Kim olduklarını anladığını göstermek, yanlarından sağ ayrılmamak demekti. Ama onlar yola çıktıktan sonra çiftliğe gidip haber verse, aradan yarım saat geçerdi.

Birdenbire, Ali İhsanın aklına çok sade, fakat o kadar da işe yarar bir düşünce geldi ki. Cebinden, Barut için daima yanında taşıdığı üç dört topak şeker çıkardı, Şoför, tenekeleri arka sandığa kapatırken Ali İhsan şekerleri usulcacık benzin deposuna attı. Ama hakikatı konuşmak gerekirse, bu parlak fikir tam manasiyle Ali İhsanın değildi : Bu, okuduğu kitapların birinden hatırında kalmıştı.

Yolculardan hiç biri Ali İhsanın yaptığının farkına varmadı. Hattâ, arabanın içinde oturan esmer adam ona, yardım için on liralık banknot uzattı.

Otomobil hareket edince bizim gönüllü detektif, sürüyü Barut'a emanet ederek kestirme yoldan jandarma karakoluna koştu. Her şeyi olduğu gibi anlattı. Jandarma çavuşuyla beraber, motosiklete binerek kasabaya, polis müdürlüğüne gittiler. Orada Ali İhsan vakayı ikinci defa anlattı. Siyah Kadilakın gittiği yolu tarif etti.

Polis müdürü takip için emirler verirken,

— Bunu bize haber vermekle çok iyi ettin çocuğum, dedi. Fakat ne yazık ki, onları tutamayız artık. Bir saat içinde kim bilir nereye varmışlardır... Ali İhsan güldü.

— Onları size yakalatacağımdan emin olmasam buraya gelmezdim. Haydutların arabasını otlattığım sürünün yakınlarında arıza yapmış bulmazsanız, bana da Ali İhsan demesinler!

— Arızalı mı? Neden?..

— Hem öyle bir arıza ki, birincisi kadar çabuk gideremezler. Benzin deposuna şeker attım. Sıcaktan eriyip motörü durdurmuştur.

Ali İhsanın buluşuna yaşlı polis müdürü bile parmak ısırdı.

Çocuğun dediği gibi, siyah otomobili otlaktan az ilerde buldular. Yakalanmanın verdiği şaşkınlıkla soyguncular suçlarını inkâr bile etmediler.

Vilâyet Bankası Ali İhsanın büyük hizmetini, çocuğun zekâsını takdir ederek mükafatlandırdı. Hesabına yatırdıkları bir miktar paradan başka, Ali İhsanın bütün tahsilini banka üzerine aldı.

Bütün

Sigortalar

DOĞAN SİGORTA'ya

BİR KÜÇÜK HİKÂYE

YILMAZLA ANNESİ

Çalışkan Yılmaz bu yıl ikinci sınıfa geçmişti. Çok defa annesiyle babasının oturup hesap yaptıklarını duyardı : «Bakkala şu kadar, kasaba bu kadar borcumuz var. Ayakkabıcıya da şu kadar vereceğiz..»

Birgün Yılmaz «Ben annemin, babamın her sözünü dinlemiyor muyum? Beni nereye gönderirlerse gitmiyor muyum? Öyleyse ben de emeğimin karşılığını isterim!» diye düşündü ve: «Ben de anneme pusula vereyim» dedi. Öğleyin yemek masasına oturdukları vakit Yılmazın annesi tabağının altında şu pusulayı buldu :

Annemin Yılmaza ödeyeceği para :

Bakkala gidiş geliş için	3 lira
Bodrumdan odun çıkarmak için	4 lira
İyi çocuk olduğum için	5 lira
Söz dinlediğim için	3 lira
Toplam	15 lira

Annesi hesabı okudu, bir şey söylemedi. Akşam olunca yine sofraya oturdukları vakit Yılmaz tabakta 15 lira buldu. Sevinçle parayı kaptı, cebine attı. Tabağı çekince, gözüne bir pusulacık ilişti. Üzerinde şu hesaplar yazılıydı :

Yılmazın annesine ödeyeceği borc :

Kucağında geçirdiği on yıl için	Hiç.
Emzirdiği, doyurduğu için	Hiç.
Uykularını feda ettiği için	Hiç.
İyi bir annesi olduğu için	Hiç.
Toplam	Hiç.

Yılmaz bu hesabı okuyunca sustu. Kıpkırmızı oldu. Gözleri yaşlarla doldu. Annesinin boynuna sarıldı :

— Benim biricik aneciğim, yalvarırım, beni affet! Benim için harcadığın emekleri, uykusuz kaldığın geceleri hiç bir emek ödeyemez. Bundan sonra her sözünü dinliyeceğim, her istediğini seve seve yapacağım, benim güzel anneciğim, dedi.

1953 İkramiye Plânı :

12 EV ve 600 TALİHLİYE HESABINDAKİ KADAR PARA

(En çok 1000 lira)

İkramiyeli Aile Cüzdanı

YAPI ve KREDİ BANKASI

TEHLİKELİ PLAN

— 12 —

Öyleyse bir komşu kabiledendir, karşılayalım.» Az sonra reisin karşısına çıkan Harry, aksaksız bir kırmızıderili konuşmasiyle Renkli Baykuş kabilesi şefi olduğunu, burdan geçerken reisin hatırını sormak istediğini söyledi. Sonra arkadaşlarını da takdim etti.

Kartalbaşların reisi misafirlerini çadırına, oturmağa davet etti. Fakat Renkli Baykuş şefi acele işi olduğunu söyledi, kabul etmeyince öteki : «Benim de acele işim var, Baykuşların şefi!» dedi.

Kırmızıderili, savaşa hazırlandıklarını söyledi, meseleyi anlattı. «Doğrusunu istersen, kıza öyle ısındık ki, Jake Mill'in atlarından çok, kızının yanımızda kalmasını isterdik. Kızımla iyi arkadaştılar.» Adamlardan birine beyaz yüzlü kızı getirmesini söyledi.

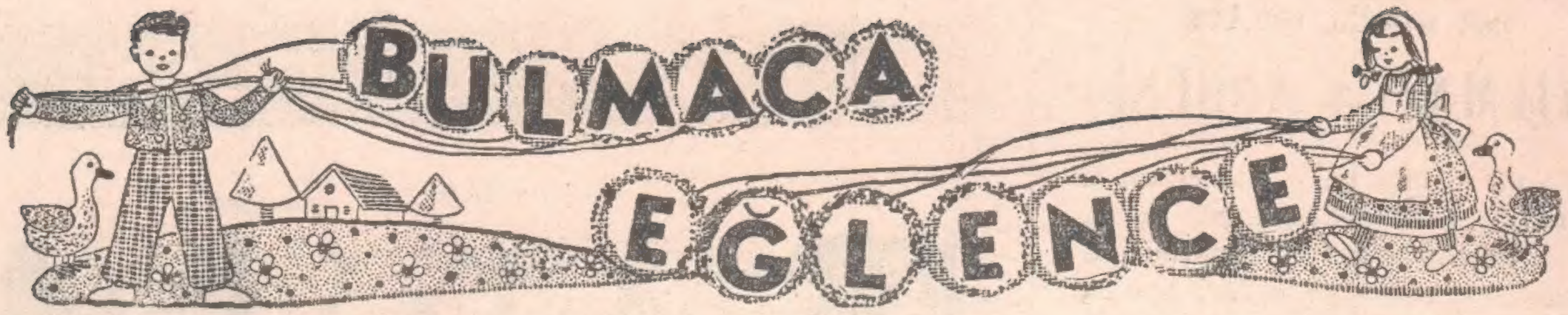

AL OYUNU

Oyuncular, iki gruba ayrılıp içlerinden birisini oyunu idare etmek için seçerler. Oyunu idare eden çocuk, aşağıdaki soruları oyunculara sıra ile sorar ve cevap için yüz sayıncaya kadar bekler. Eğer birinci çocuk, sorulan sorunun cevabını veremezse, rakip grubun bir numaralı oyuncusuna sorar, eğer bu oyuncu cevabı verirse kendi grubu için bir sayı kazanır. Eğer bir soruyu üç oyuncu bilemezse, o soru bırakılıp yerine ondan sonra gelen sorular sorulur. Hangi taraf, rakip tarafın bilemediği sorulara daha çok cevap verirse, oyunu o taraf kazanır. Verilecek cevaplar bir kelime olup sonları «Al» ile bitmelidir.

★

ZEKİ ÖĞRENCİ

Öğretmen sınıfta sordu :

— İnsana en çok sokulan hayvan hangisidir?

Öğrenci — Sülük.

Göz hekimi — Bu gözlükle iyi görüyorsunuz değil mi?
Hasta — Evet sayın bayan.

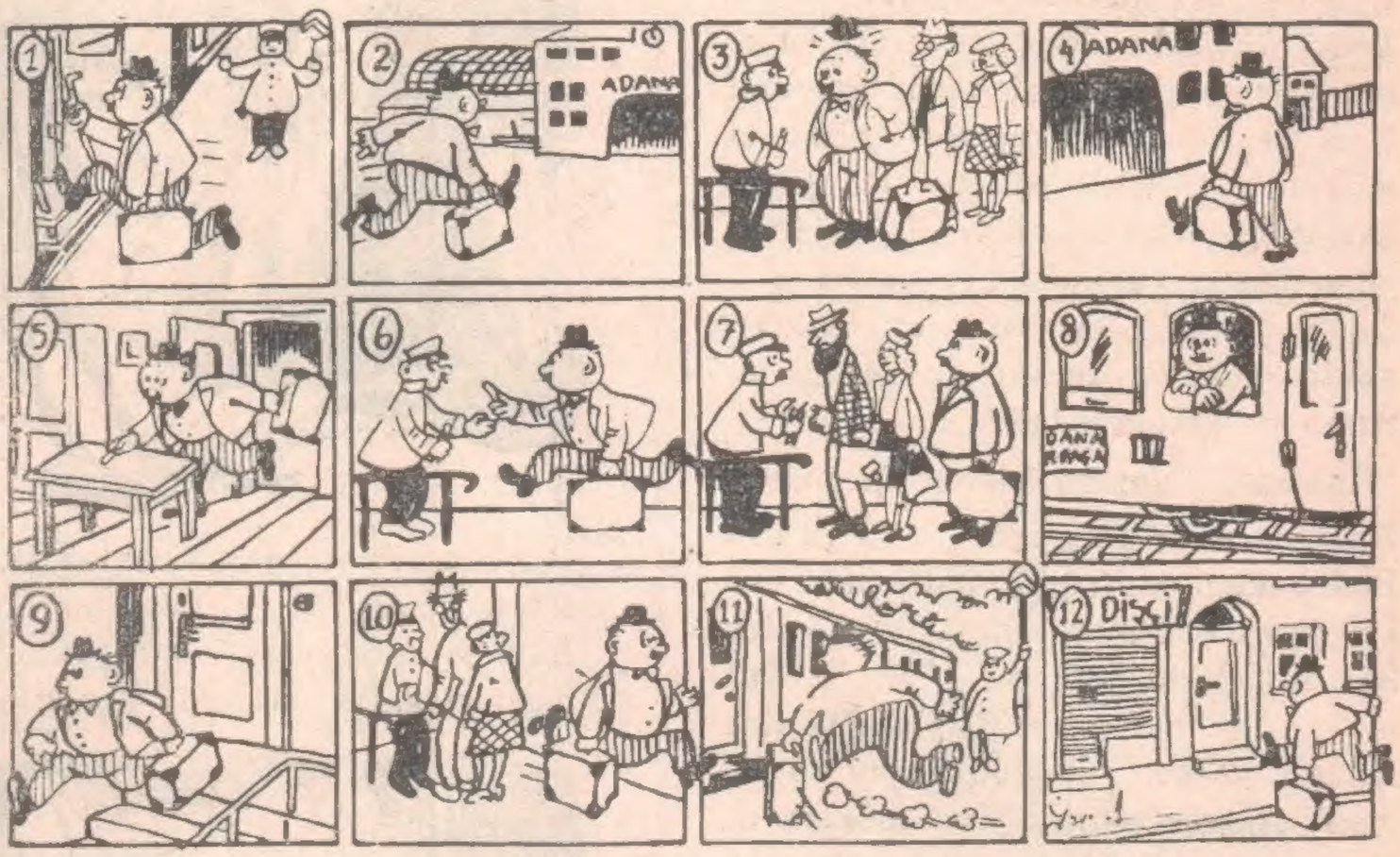

Tonton amcanın tiren gezintisine ait resimler ressam tarafından yanlış sıraya konmuştur. Siz onu doğru olarak sıralayınız. Eğer sıralandıramazsanız doğrusunu gelecek sayımızda aynı yerde bulacaksınız.

★

PAYLAMAMIŞ..

Küçük Engin, bu yıl okula yeni başladı. Bir gün, derse nasılsa geç kaldı. Öğretmen :

— Bir daha böyle geç kalırsan, seni sınıftan içeri bırakmam, dedi.

Engin utandı, başını önüne iğdi ve ağlıyarak söylendi :

— Ben şimdiye kadar her gün, sizden önce okula geldim. Sizi hiç böyle payladım mı?

★

O YAZMAMIŞ...

Sözlü tarih imtihanında, bir öğretmen Erol'a sorar :

— Söyle bakalım dikili taşın üzerindeki yazıyı kim yazdı?

Erol, korkarak cevar verir :

— Valahi efendim ben yazmadım!

★

BİR BU EKSİKTİ!..

— Baba, balıklar yumurtlarlarmış, doğru mu?

— Evet oğlum.

— Kaç tane yumurtlarlar?

— Oooo... Milyonlarca yavrum.

— Öyleyse, balıkların yumurtlarken gıdaklamadıkları çok iyi olmuş.

★

YOLU KAYBETMİŞLER

Polis, yolda ağlayan bir çocuk gördü. Yanında duran kardesine niçin ağladığını sordu. Çocuk :

— Polis amca, Polis amca, kardeşim evin yolunu kaybetmiş; onun için ağlıyor, dedi.

— Sen götür öyle ise onu eve.

— Ben de bulamıyorum, Polis amca!.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Sekizinci yıl — 15 Ocak 1953 — Sayı : 329

ADANIN ESRARLI KÖŞKÜ

Yazan : Mad. H. Jiraud

Çeviren : Nihal Yalaza TALUY

— 5 —

— Ne diyorsun! Kırmızıderili mi?...

— Yok canım, kırmızıderili değil ama yüzü vahşilerinki kadar korkunç.

Lidya, ne olur ne olmaz diye otomobilin süratini azalttı. Fakat yol tenhaydı artık. Epey yol aldıktan sonra kenarda duran bir kamyonet gördüler. Cerri arkaya dönerek,

— Nasıl Pepen, bunun içindekiler de vahşiye benziyordu, değil mi? diye çocuğa takıldı.

Lidya gülerek,

— Çocuklar, dedi. Biz, galiba, o güzel kremalı pastalardan fazla kaçırdık; uyanıkken kâbus görmeğe başladık.

— Pastalara iftira etme Lidya abla. Öyle olsaydı gördüğümüz aynı kâbusu göremezdik. Ben kendi hesabıma...

Cerri sözünü bitirmeden Lidyanın direksiyondaki eline yapıştı.

— Aman Lidya abla dikkat! Arkamızda müthiş bir gürültü duyuyorum. Mutlaka o ejderha dönüyor.

Arkaya bakan Pepen, Cerrinin telâşının yerinde olmadığını haber verdi :

— Buraya gelmiyorlar. Kamyonetin yanında durdular.

— Tuhaf değil mi Lidya abla? Yediğim kremalı pastalar buna diyor ki, iki makinadaki vahşi suratlı adamların birleşmesi pek hayra âlamet değil.

Lidya ve çocuklar güldü. Cerrinin bu sözlerini öyle beğenmişlerdi ki, «kremalı pasta» lâfını sık sık aralarında kullanmağa başladılar. Lidya otomobili büsbütün yavaşlattı. Pepene, belli etmeden adamların ne yaptığını gözlemesini söyledi.

— Kamyonetten çıkanlar büyük arabaya yaklaştılar. İçindekilerle konuşuyorlar... Pepenle beraber gözcülük yapan Meruji,

— Aa, kamyonetteki adamlardan biri eliyle bizi gösteriyor galiba... diye bağırdı. Lidya gaza bastı. Cerri iç çekti :

— İhtiyarladım artık... Eskiden olsaydı, «Aman Lidya abla bir arıza taklidi yapıp şunlardan yardım isteyelim» derdim.

— Onlarda buna inanacak yüz var mı Cerri!

— Ama aramızda şüphe uyandıracak kimse yok ki : bir kadın, üç çocuk, bir de kedi.

Lidya, gülümseyerek,

— Vicdanı rahat olmayanlar değil kadın ve çocuklardan, kediden bile şüphelenirler Cerri; diye cevap verdi.

— Hem babamın mektubunu unutmıyalım ağabey!.. Etrafla fazla meşgul olmayın, demiyor mu?

Cerri sustu. Her halde Lidya da şefinden bazı talimat almıştı. Çünkü o da, tatil aylarında kimsenin esrarengiz işlerini çözmekle uğraşmıyacağını kesin olarak söyledi. Ama Cerri ve Lidya, kamyonettekilerle otomabil yolcuları arasında konuşulanları duysalardı muhakkak Bay Duglas'ın emrini dinlemiyeceklerdi. O da onlara hak verecekti.

Kamyonetin şoförü, Lidyanın yavaştan sürdüğü arabanın arkasından bakarak,

— Yanlarında bir de kedi var, dedi. Hem de öteki kediye pek benziyor...

— Herşeye burunlarını sokmağı seven kimseler galiba..

— Yok canım. Sayfiyede oturanlar hep böyle olur. İş güç olmadığı için her şeyle ilgilenirler.

Kamyonetin şoförü kaşlarını çattı.

— Ben onlara öyle bir iş yaparım ki, korkudan evlerinden dışarı adım atamazlar.

— Yoo... Patırdı istemez. Gayet sessiz olmamız gerektiğini biliyorsunuz.

Bunu söyliyen dördüncü adamın sesi, giydiği işçi tulumiyle burnuna kadar inen kasketine yakışmıyacak kadar yumuşaktı.

— Koranın hakkı var. Gevezelikle vakit öldürmiyelim. Birkaç paket uçuralım; kalanı bu gece bitiririz.

— Hadi. Yol tenhayken...

Halbuki yol düşündükleri kadar tenha değildi. Yolun kenarında bir tümseğin üstündeki ağaç kümesi, gizlenmiş birisini maskeliyordu. Yolda konuşanlara o kadar yakındı ki en ufak bir dal hışırtısı onu ele verebilirdi. Adamın kırışıklarla dolu alnında boncuk boncuk ter taneleri parlıyordu. Gözlerinde, Cerrinin gölde balıkları korkuttuğu zaman beliren haşinlik vardı. Gerçekten bu adam, balıkçı Domeniko Babadan başka kimse değildi.

IV

DAVİDİN GÖSTERDİĞİ YOL

Cerri gürültü etmemeğe çalışarak oda kapısını açtı. Minderinden fırlayan David, ayaklarına sürtünerek onunla berabor gitmeğe hazırlanıyordu. Çocuk onu eliyle hafifçe itti.

— Bu gece olmaz. Uslu dur David.

Kedinin yalvaran bakışına aldırmadı. Sessizce, kimseye duyurmadan - daha doğrusu öyle sanarak - kapıyı kapadı. Evden çıkınca dışarda bir an bekledi. Etraftaki sessizlikten çıkışından kimsenin haberi olmadığını anladı. Sakin adımlarla gecenin o vaktinde kimseler olmıyan caddeden göle doğru yürüdü. Birkaç adım sonra arkasından birisinin koştuğunu duydu. Cerri durdu; başını çevirince, nefes nefese Pepeni gördü. Kucağında David vardı.

— Ne istiyorsun?

— Darılma bana Cerri ağabey. Kabahat benim değil...

— Yok, benim.

— Hayır, Davidin. Önce yavaştan, sonra öyle hızla miyavlamağa başladı ki, herkesi uyandıracak diye korktum. Baktım, sen yoksun. Merak ettiğin şeyi aramağa gittiğini hemen anladım.

— Ya beni bulamasaydın?

— Rıhtıma gidecektim.

— Oraya gideceğimi nereden biliyordun?

Pepen sevimli, saf gülümseyişiyle,

— Kremalı pasta yediğimiz gazinodaki kızın anlattıklariyle ilgilendiğini sezmiştim. O evi görmeğe gideceğini anladım. Yalnız beni de beraber götüreceğini sanıyordum Cerri ağabey.

Pepen bunu biraz da sitemle söyledi. Cerri her zamanki gibi, eliyle Pepenin saçlarını karıştırdı.

— Pekâlâ. Madem geldin, beraber gideceğiz.

Konuşa konuşa rıhtımın sonundaki pembe eve doğru yürüdüler. Bahçe kapısı açıktı. Fakat küçük ev, gelenlere sırrını kolay kolay vermek istemiyordu. Cerrinin beraber getirdiği anahtarların hiç biri kapıya uymadı. Eşikte duran David acı acı miyavlıyordu.

— Aman sen sus bari David; bizi burada bir gören olsa, soyguncu sanacak. Babamdan adamakıllı azar işitiriz sonra.

— Devam edecek —

PERİLİ EV

Çizen: MISTIK

Doğan Kardeş

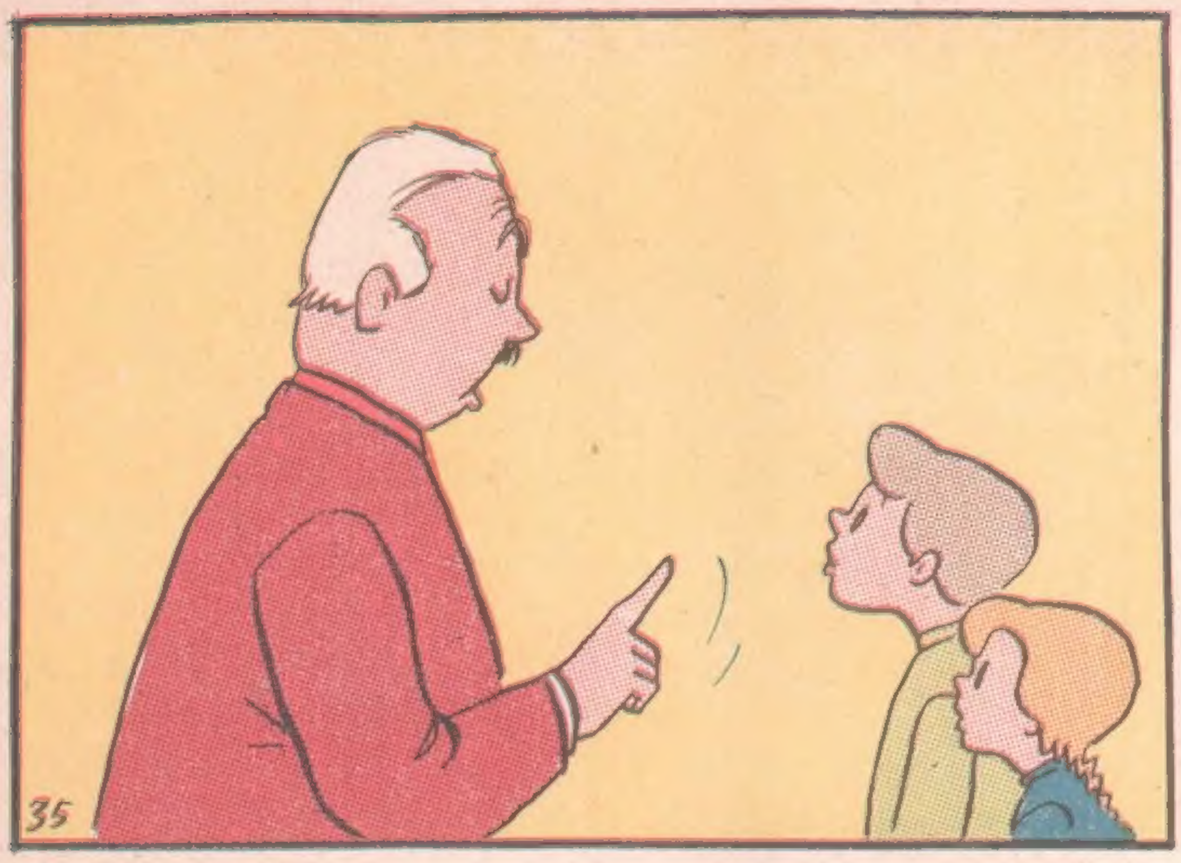

Avni Bey polis hafiyesiydi. İki kardeş evine gidip ona gördüklerini anlattılar.

Hep beraber gidip evi ve civarını araştırdılar. Ama hiç bir şeye tesadüf etmediler.

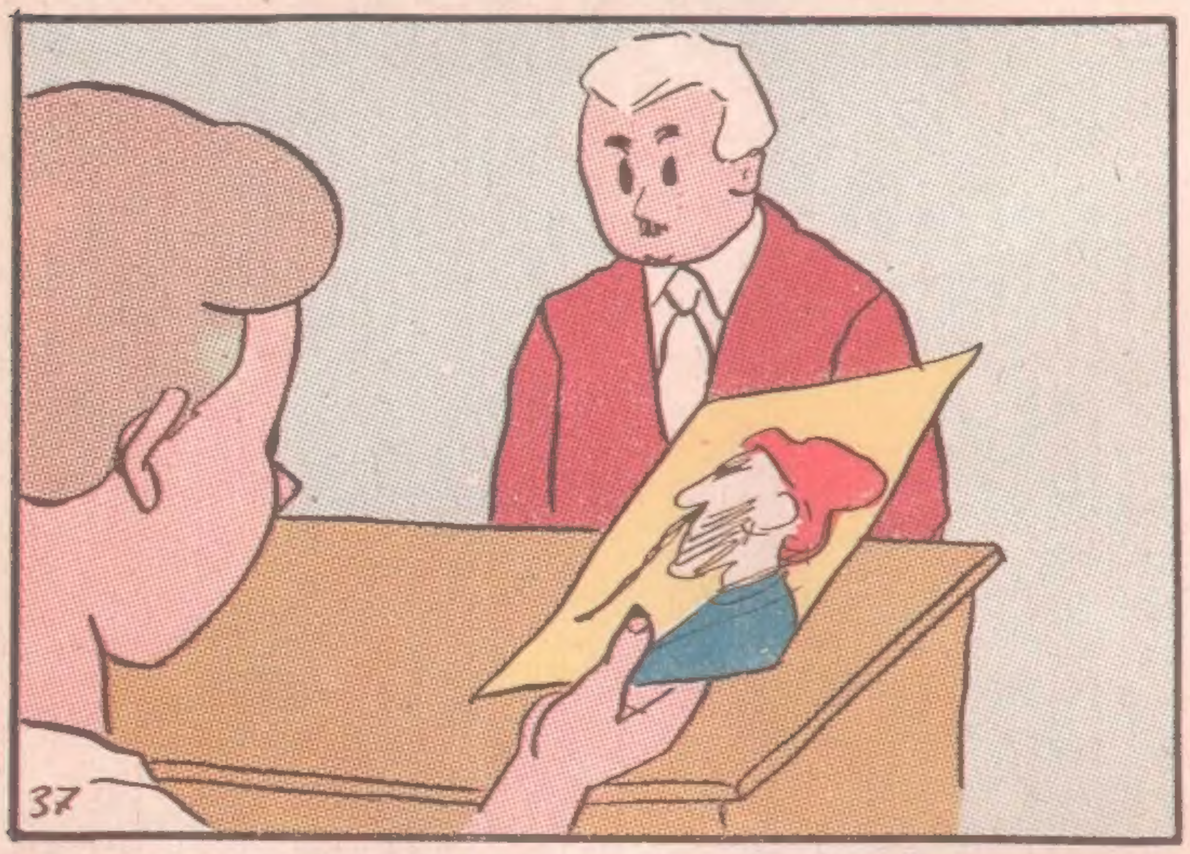

Avni Bey inanmamıştı. Memiş ertesi gün gördükleri adamlardan birinin resmini çizerek ona götürdü.

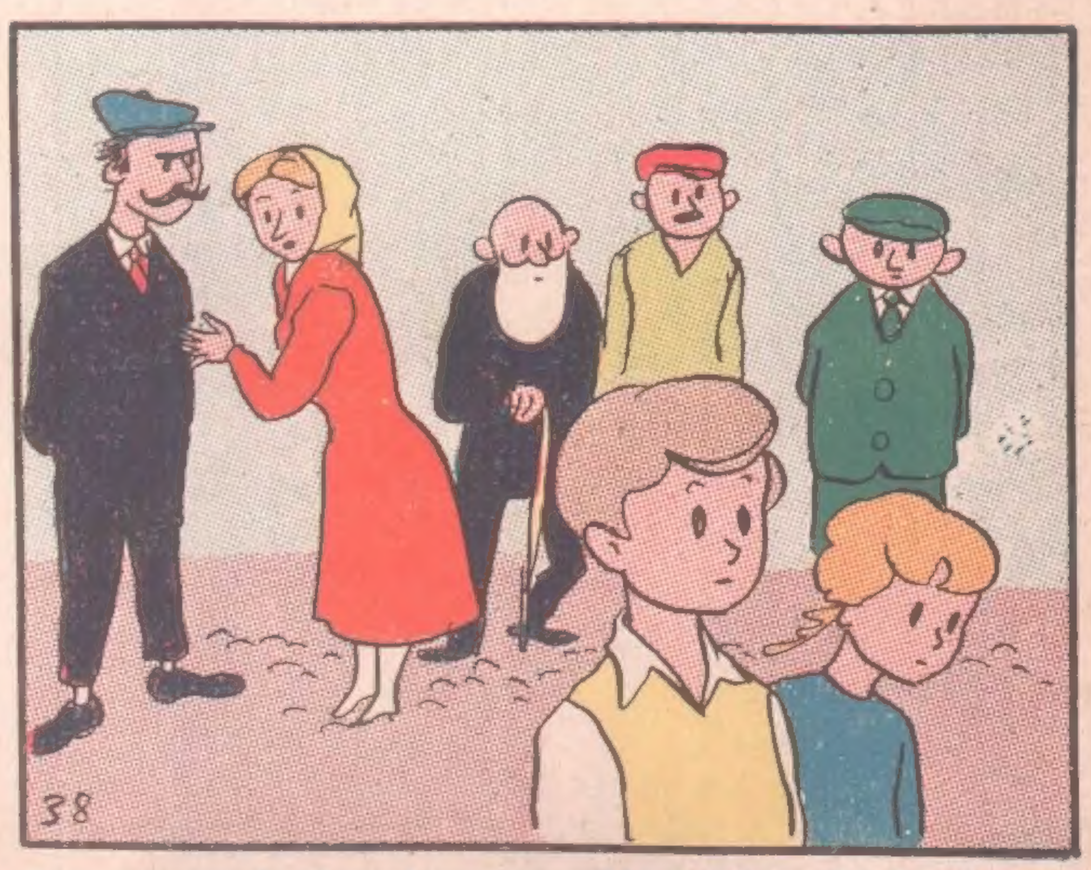

Olay kısa zamanda kasabaya yayıldı. Herkes iki kardeşten şüpheleniyor, onlara tuhaf tuhaf bakıyorlardı.

Bu arada haydutlar başbaşa vermiş bir plân kurmuşlardı.

Arkadaşlarından birini bir ağaca bağladılar. Bunu arabacı gördü.

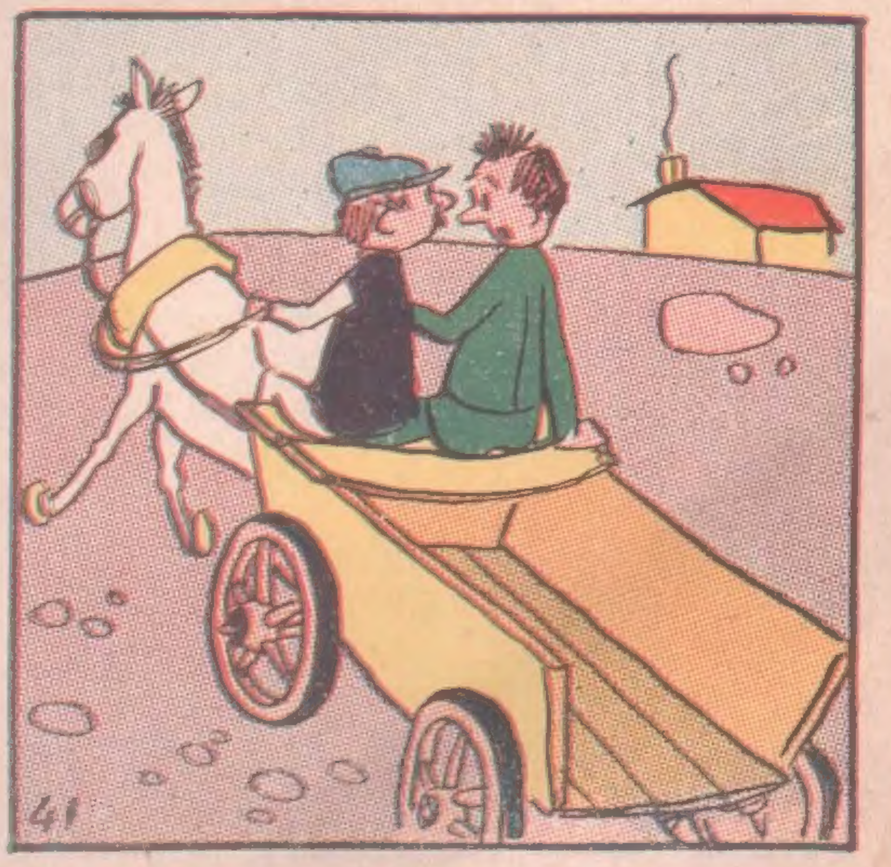

Adam kendisini haydutların soyduğunu söyledi. Maksadı kasabada çocuklarla tanışmaktı.

— Devam edecek —